

Emmanuel Carrère
va visitar Barcelona
fa poc temps per
promocionar el seu
llibre ANDREU
DALMAU / EFE

EL REGNE
Emmanuel Carrère
Traducció:
Jordi Martín
Editorial: Anagrama
Barcelona, 2015
Pàgines: 520
Preu: 24,90 euros

L'Evangelí segons Carrère

El personatge històric de Jesús no va deixar gaire impacte al seu entorn. Cap font històrica fora de dubtes parla d'ell. Que va existir, això és una de les poques coses segures –hi ha més dubtes, moltíssimes més sobre si va existir el rei David, per exemple– a la història del cristianisme. Un profeta apocalíptic que no va encertar el *timing* del Regne dels Cels. Un home que sentia veus, abandonat a la creu, que va deixar en morir uns sectaris jueus que esperaven la fi del món imminent i que, carai, no arribava.

El miracle veritable va ser la figura de Pau de Tars, el creador del cristianisme. Un personatge a qui Emmanuel Carrère (París, 1957) dóna atributs de visionari, revolucionari, astut, hàbil jugador, intrigant, creador de la franquícia cristiana en el moment en què pacta la renúncia de la circumcisó a canvi de la caritat gentil cap als seguidors de Jesús a Jerusalem.

Però tots els dubtes i suspicàcies del

profeta Jesús acaben quan és torturat i mor sol i abandonat. Perquè tots els que en aquell moment s'amaguen o el neguen després es dediquen a predicar el seu exemple i a deixar-se torturar i matar. Hi ha un enigma, molts enigmes que ni la raó ni la fe aconsegueixen desvelar 21 segles després. El mateix que, encara ara, tan cíncics i racionals, a ningú se li acut creure en Ra o en Zeus però sí en un jueu que era fill de Déu, que va ser engendrat per una verge, que feia miracles, que va ressuscitar i conquerir el món terrenal amb un missatge revolucionari: la caritat, l'amor, la compassió. Una altra cosa és el que els homes han fet amb unes normes de conducta i el preu que hem pagat per convertir una opció privada en una de pública i autoritària.

Emmanuel Carrère, amb el seu característic estil de prosa senzilla, a estones humorística, gens afectada, de periodista, sempre directe i amb el còctel de no-ficció tramposa, metaliteratura de *best seller*, assaig, autobiografia i un ús molt i intel·ligent del narrador de llarg recorregut, ens serveix un bon llibre. Sí, tot i que a estones sigui indolent i indulgent, especialment a la primera part on Carrère ens explica, des del seu actual escepticisme, de la conversió al catolicisme vint anys enrere. Aquestes cent primeres pàgines, de vegades atapeïdes de dades o personatges que busquen que creguis en una objectivitat que no cal, són un sac de sorra

que només quan acabes el llibre, satisfet, pots donar per un preu més o menys ben pagat.

El pacte de Carrère, per molt que se li ompli amb la no-ficció, és amb la literatura ficcionada. Tant amb la seva mitologia com amb la de Pau de Tars com amb la de Lluc, un novel·lista que la història ha dit evangelista. La fe expressada en paraules és el miracle o, almenys, un d'ells. La ficció que fa que tota la humanitat visqui, senti, globalitzi la seva espiritualitat. El Jesús històric hauria estat oblidat sense la creació

novel·lada del Jesús literari. El mateix Carrère ho admet quan amb els forats de la vida de Lluc, diu que ho ha d'inventar. Sap o sospita que ha passat però no en té proves. La no-ficció no serveix. El periodisme que no pot provar el que sap, tampoc. Aleshores és la ficció la que mitjançant una sèrie de mentides aconsegueix mostrar-nos una veritat.

El llibre de Carrère és intel·ligent, generador d'addicció lectora, amb molt d'ofici encara que de vegades tinguis la sensació que té por de deixar lectors pel camí i rebaixi a la brometa l'anàlisi o la disquisició metafísica. Això, de vegades et deixa la sensació d'oportunitat perduda. Sense ser el millor dels seus llibres –*Limonov* o *Ladversari*– a un no li importaria tenir a la seva literatura un narrador universal, ambiciós i potent com Emmanuel Carrère. *

L'apunt

Nascut a París el 1957, Emmanuel Carrère és novel·lista, assagista i guionista de cinema. Ha publicat, fins ara, deu títols de to literari, tot i que no tots són novel·les; també tres assajos (un sobre Werner Herzog i un altre sobre Philip K. Dick); i ha escrit el guió i en algun cas dirigit fins a sis llargmetratges i set telefilms.